

ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Γιατί, καϊκάκια, πᾶτε πᾶτε

Κι' ἄργά, κατὰ τὸ βράδυ στὸ λιμάνι

Ἦσυχά πάντα καὶ μονότονα γυρνᾶτε ;

Φτάνει, καϊκάκια, φιάει !

Καὶ μοῦπεν ἓνα, γέροντας πρὸς τὴν καρδίᾳ μου :

— « Καὶ σὺ γιατί δὲν τράβηξες μακρύτερα ; »

Τάκουσα καὶ σειστήκανε τὰ σωθικά μου

Κ' ἡ σκέψη μου βυθίστηκε βαθύτερα...

Κ' εἶπα : (Κανεὶς δὲ μ' ἄκουσεν. Οὔτε τὰ καϊκάκια)

— Τραβῶ, εἶπα. Μὰ ξαμώνουνε σβιλάδες τρομερές.

Μένω, μὰ καθεμιὰ ὁμόρφια ποτίζει μὲ φαρμάκια.

Δὲ θὲ νὰ μείνω. Ὁχι. Ποτές.

Μέσα μου μιὰ μικρὴ φωτιά φυλᾶνε οἱ Ἑστιάδες,

Ποὺ θὰ ξανάψη κάποια μέρα,

Γιατί δὲν τήνε σβύνουνε σβιλάδες.

Καὶ κάποτε θὰ λάμψη πέρα ὡς πέρα !

Φῶτος Γιοφύλλης